

»V T. je v neki prodajalnici zopet — komil!«

Nekam neprijetno me je to dirnilo, in da bi se raztresel, sem vprašal Pavlino, kako se kaj počuti njena gospa mama. Zadovoljen sem bil, ko mi je povedala, da je še čvrsta in zdrava. —

Lisjak nas je čimdalje bolj opazoval iz svoje luknje in se nam čudil, a Weber je poklical mimogredočega gostilničarja:

»Viktor, pobarvaj nam vnovič čaše!« —

Ah, ne verjemi! . . .

Ah, ne verjemi, da te ne ljubim, —

jaz plakam po tebi;

ah, v tej samoti, v tej žalosti svoji
kličem te k sebi.

Noč se je temna nad mano zgrnila,
roke je trudne mi uklenila,
duši je moji odtrgala krila . . .

Pridi k meni,

vrata od ječe moje odkleni,
roko ljubečo krog vrata mi deni,
daj mi tolažbe, ljubica! . . .

Ivan Cankar.

S harfo k meni . . .

S harfo k meni je prispela
deva črnooka, črnih las . . .
Poj, da duša bo vesela,
lepo dete, poj na glas! . . .

»Jug rodil je mene vroči,
v žile mi je vlil ognjeno kri,
vitki stas, obraz cvetoči
bolj ko petje me živi.

Cvet kreposti je usahnil
volje svoje trdne nimam več;
svet je v ude strast mi dahnil,
in srce prebodel meč.

Smrtna je ta moja rana,
oh, umiram, toda ne umrem . . .
Svetu sem v napast prodana,
bedni konec v dalji zrem . . .

Glasi vendar so veseli,
kakor v njih živela bi pomlad —
Ah, kos kruha mi podeli,
noge že šibi mi glad.

Kakor vaza mi razbita
kosi žitja tu in tam leže . . .
Nehaj, dekle! — Strahovita
noč mi v dušo tožno gre.

E. Gangl.